

Παναγιώτης Μαυροειδής

“Η πρόσκληση του ΣΥΡΙΖΑ προς τα αριστερά του, δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα αδέξιος αντιπερισπασμός για το τολμηρό ψάξιμο προς τα δεξιά. Κοινωνικά, δεν απευθύνεται στα εργατικά στρώματα, παρά μόνο ως εκλογικό σώμα. Δεν διακρίνεται από την αντιπαράθεση προς τον κόσμο του κεφαλαίου και τους νόμους του. Πολιτικά, η πρόταση περιέχει το (υπόλειμμα) ΠΑΣΟΚ, χωρίς το ξεφτισμένο στελεχικό δυναμικό, φυσικά τη ΔΗΜΑΡ, το ΠΟΤΑΜΙ και τους Οικολόγους, αλλά και την “αντιμνημονιακή” δεξιά, εκτός της Χρυσής Αυγής. Ακόμη και τη ΝΔ, χωρίς τη σημερινή ηγεσία, ακούστηκε κάποια στιγμή από στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ!”

Τι θα περίμενε κανείς να διαβάσει σε ένα κεφάλαιο της εισήγησης της Πολιτικής Γραμματείας προς την Κεντρική Επιτροπή του ΣΥΡΙΖΑ, το οποίο τιτλοφορείται ως **“Το Πρόγραμμα”**;

Λογικά, θα περίμενε να δει τους κύριους άξονες ενός προγράμματος που θα απαντούσαν στο τι και πως θα αλλάξει στην κοινωνία, με στήριγμα ποιών κοινωνικών δυνάμεων και με ποια μέσα.

Μέσα σε όλες τις εύλογες ακροβασίες, τα παραπάνω στοιχεία δεν υπάρχουν ή είναι εντελώς δυσδιάκριτα στο εν λόγω κείμενο.

Πρόκειται επομένως για τη διατύπωση μιας πρότασης ασαφούς; Κάθε άλλο. Ας δούμε τις συντεταγμένες της.

Ποιο είναι το “πρόγραμμα”;

Το πρόγραμμα, η πρόταση, είναι τούτη: **Κάντε μας κυβέρνηση**. Μια κυβέρνηση “σωτηρίας του λαού και του τόπου”, όπως λέγεται. Οι “άλλοι” πρέπει να φύγουν. Πρέπει να έρθουμε “εμείς”. Πως αλήθεια αυτή η χιλιοφορεμένη εκδοχή “πολιτικής πρότασης” μπορεί να αποτελέσει άξονα αφύπνισης, ενεργοποίησης και ανατροπής, χωρίς ταύτιση των “άλλων” με συγκεκριμένα θεμέλια της ταξικής πολιτικής τους και χωρίς, κυρίως, την ταύτιση της “απάντησης” σε αυτούς με συγκεκριμένους άξονες αριστερής κοινωνικής πολιτικής;

Σε ποια κατεύθυνση το πρόγραμμα και η κυβέρνηση;

Το κείμενο του ΣΥΡΙΖΑ απαντά με πολιτική σαφήνεια: “επιδιώκουμε τη **συμπόρευση σε δημοκρατική, προοδευτική, ριζοσπαστική κατεύθυνση**”. Δηλαδή ο ΣΥΡΙΖΑ δεν θέλει φασιστική, αντιδραστική, συντηρητική κατεύθυνση. Μέχρις εκεί. Και ότι καταλαβαίνει

κανείς σε αυτά τα δίπολα. Άλλοι προσδιορισμοί, ταξικής, κοινωνικής φύσης ή του χαρακτήρα των μετασχηματισμών του υπάρχοντος καπιταλιστικού συστήματος, θεωρούνται μάλλον αχρείαστοι. Μη βιαστεί κανείς να υποτιμήσει τη σημασία των προσδιορισμών που τίθενται ή απουσιάζουν.

Ποια είναι τα άμεσα μέτρα του προγράμματος;

“Να ανατρέψουμε τα μνημόνια”, απαντάει η πρόταση, λες και αυτά είναι χαρτιά που θα καούν ή θα σκιστούν. Και πως άραγε θα καταλάβουμε ότι αυτά ανατράπηκαν; Όταν ως “εχθροί” βαφτίζονται γενικώς οι “δυνάμεις της διαπλοκής και των τραπεζών”, μάλλον είναι λογικό να περιμένει κανείς, η αντιμνημονιακή αναφορά να σταματάει μπροστά στις πύλες των ιδιωτικών επιχειρήσεων, στις απαιτήσεις της “υγιούς επιχειρηματικότητας”, της εξυπηρέτησης των δανειστών που πλέον είναι οι εταίροι της ΕΕ και στο “παραγωγικό τμήμα” του ελληνικού κεφαλαίου που εκπροσωπεί ο ΣΕΒ. Ναι αύριο, τυπικά μνημόνιο δεν θα υπάρχει. Θα υπάρχει όμως ένα δρακόντειο πρόγραμμα επιτροπείας από την ΕΕ και επιτήρησης των μνημονιακών αρνητικών κεκτημένων. Θα καταργηθούν άραγε όλα τα αντεργατικά μέτρα και χαράτσια, θα επανέλθουν οι μισθοί στα προηγούμενα επίπεδα, θα ακυρωθούν όλες οι ιδιωτικοποιήσεις, τα παρθούν πίσω οι απολύσεις στο δημόσιο, θα επιταχθεί ο παραγωγικός ιστός για να δουλέψουν και να ζήσουν οι άνεργοι; Για το “πρόγραμμα” που προτάσσει την “κυβέρνηση”, αυτά αντιμετωπίζονται ως λεπτομέρειες.

Σε ποια προοπτική τα όποια άμεσα μέτρα;

“Οι κοινωνικές - πολιτικές συμμαχίες πρέπει να γίνονται στη βάση των μεγάλων μετασχηματισμών : της κοινωνίας, της οικονομίας, του κράτους, των θεσμών κοινωνικού ελέγχου, της **παραγωγικής ανασυγκρότησης**”, απαντάει ο ΣΥΡΙΖΑ. Όσο “μεγάλοι” είναι οι υποσχόμενοι μετασχηματισμοί, άλλο τόσο απροσδιόριστοι αποδεικνύονται. Η κακοδαιμονία της παραγωγής και της οικονομίας, στη νεο-γλώσσα της ευρωπαϊκής νεο-αριστεράς, εδώ και καιρό έπαψε να περιγράφεται με την καπιταλιστική εκμετάλλευση, τον εργοδοτικό δεσποτισμό και την περιθωριοποίηση που επιβάλλει ο παραγωγικός καταμερισμός των ηγεμονικών χωρών της ευρωζώνης. Συνίσταται απλά στηναποσυγκρότηση ανεξαρτήτως αιτιών και ευθυνών. Φάρμακό της λοιπόν αποτελεί η μαγική “παραγωγική ανασυγκρότηση”, αγνώστων λοιπών στοιχείων. Ο Λάσκαρης, υπουργός εργασίας της Καραμανλικής μεταπολίτευσης είχε εξαγγέλλει την ...κατάργηση της πάλης των τάξεων στη δεκαετία του 70 προκαλώντας γέλιο, χωρίς να φανταστεί ότι αυτό θα γινόταν πράξη από μια κυβέρνηση της αριστεράς, αλλά χωρίς την κατάργηση της ταξικής εκμετάλλευσης.

Με ποιο τρόπο θα γίνουν εφικτά όλα αυτά;

Αν όλα τα προηγούμενα απαντιούνται από την πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ εν τάχει, είναι γιατί εντέλει επιστρατεύονται στο μεγάλο “δια ταύτα ” της πρότασης. Και αυτό είναι τούτο: **Μια μεγάλη εκλογική συμμαχία**, που θα περιλαμβάνει τους πάντες, εκτός όσων εντάσσονται στην “αστερισμό της ΝΔ”, ή στην “αναβάπτιση του παλαιού, φθαρμένου και διεφθαρμένου στελεχικού δυναμικού”.

Η πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ έχει την μεγαλύτερη από ποτέ σαφήνεια σε ότι αφορά τους κοινωνικούς και πολιτικούς αποδέκτες.

Κοινωνικά, είναι μια πρόταση που δεν απευθύνεται στα εργατικά στρώματα, παρά μόνο ως εκλογικό σώμα. Δεν διαπνέεται από την αντιπαράθεση προς τον κόσμο του κεφαλαίου και τους νόμους του. Φυσικά δεν συγκρούεται και δεν αμφισβητεί τους στυλοβάτες του, δηλαδή την Ευρωπαϊκή Ένωση και το ευρύτερο γεω-στρατηγικό πλαίσιο του συστήματος (άλλωστε κατά Τσίπρα “ανήκουμε στη δυση, την ΕΕ, το ΝΑΤΟ”).

Πολιτικά, η πρόταση περιέχει το (υπόλειμμα) ΠΑΣΟΚ, χωρίς το ξεφτισμένο στελεχικό δυναμικό, φυσικά τη ΔΗΜΑΡ, το ΠΟΤΑΜΙ και τους Οικολόγους, αλλά και την “αντιμνημονιακή” δεξιά, εκτός της Χρυσής Αυγής. Ακόμη και τη ΝΔ, χωρίς τη σημερινή ηγεσία, ακούστηκε κάποια στιγμή από στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ!

Ποια πρόταση, σε ποια αριστερά;

Με αυτά τα κύρια στοιχεία της πολιτικής πρότασης του ΣΥΡΙΖΑ, η πρόσκληση προς τα αριστερά του, δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα αδέξιος αντιπερισπασμός για το τολμηρό ψάξιμο προς τα δεξιά.

Στο ΚΚΕ λέει απευθύνονται για“ιστορικούς λόγους”. Στη δε ΑΝΤΑΡΣΥΑ επειδή “οι μόνες διαφορές αφορούν τη στάση απέναντι στην ΕΕ”. Το τελευταίο διατυπώνεται σα να πρόκειται για ακαδημαϊκό διαξιφισμό σε επιστημονικό συνέδριο. Ας απαντηθεί πρώτα πως θα ανοίξουν τα Ναυπηγεία Σκαραμαγκά μέσα στους περιορισμούς της ΕΕ. Ας διευκρινιστεί αν χωράνε δημόσιες επιχειρήσεις μέσα στον “ελεύθερο ανταγωνισμό” της ΕΕ. Ας εξηγηθεί πως θα λυθεί το πρόβλημα της ανεργίας χωρίς ένα εκτεταμένο πρόγραμμα δημόσιων επενδύσεων και εθνικοποιήσεων με εργατικό έλεγχο.

ΣΥΡΙΖΑ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Η πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ, δεν απευθύνεται πραγματικά προς τα αριστερά, παρότι μεγάλο κομμάτι της βάσης του το επιθυμεί και ελπίζει σε αυτό. Η κομμουνιστική αριστερά, ειδικά η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αποτελεί ένα δυνητικό “πρόβλημα” που χρειάζεται αντιμετώπιση. Τι απήχηση θα έχει άραγε η σταθερότητα σε μια εργατική αντικαπιταλιστική αντι-ΕΕ κατεύθυνση, στην προοπτική μιας σταθερής δεξιόστροφης μετατόπισης ενός κυβερνητικού ΣΥΡΙΖΑ; Μέχρις εκεί είναι η αναζήτηση της ηγεσίας του.

Μια στήριξη ή ανοχή της αντικαπιταλιστικής και κομμουνιστικής αριστεράς, σε μια πολιτική εντός του συστήματος, όχι απλά της ευρωζώνης και της κεφαλαιοκρατικής κυριαρχίας, αλλά και της διατήρησης των κεκτημένων της δημοσιονομικής προσαρμογής, δεν θα αποτελούσε απλά αυτοκτονία για την ίδια. Θα αδυνατίζε τον αγώνα των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων για τα άμεσα συμφέροντά τους, ενώ θα πρόσφερε μια στρατηγική νίκη στην πιο επιθετική δεξιά και την ακροδεξιά.

Είναι γνωστές οι αντιρρήσεις: “Μα αποκλείεται εκ προοιμίου μια στήριξη σε μια αριστερή κυβέρνηση, η οποία δε θα ήταν επαναστατική αλλά θα συγκρουόταν για πέντε βασικά πράγματα και θα άνοιγε έτσι το δρόμο για την εργατική εξουσία και το σοσιαλισμό;” Νόμιμη η ερώτηση. Νομιμότατη όμως και η ανταπάντηση: “Μιλάμε και εκτιμάμε για μια τέτοια κυβέρνηση και με ποια κριτήρια και δεδομένα διαπιστώνεται αυτό;”

Σε γενικές γραμμές τα μονότονα μαθήματα ...αντι-σεχταρισμού που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο γυροφέρνουν ή θέτουν ανοιχτά την πρόταση για στήριξη του ΣΥΡΙΖΑ, αποφεύγουν την ερώτηση αυτή. Αντίθετα, περιγράφουν ένα ΣΥΡΙΖΑ που δεν υπάρχει. Κάτι μεταξύ Τσάβες και Αλιέντε. Ανασύρουν, πάντα επιλεκτικά, κείμενα του 20 και του 30 άλλων συνθηκών, αλλά δεν κάνουν τον κόπο να αναφερθούν στο συγκεκριμένο πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ και την πολιτική πρακτική του.

Άλλοι, διακρίνουν στην άρνηση υποταγής στο ΣΥΡΙΖΑ, μια βιασύνη για το ..σοσιαλισμό και την ...επανάσταση.

Διπλό το λάθος τους.

Από τη μια, τείνουν να θεωρούν αρετή και όχι πρόβλημα την απεμπόληση κάθε αναφοράς της αριστεράς σε μια σύγχρονη κομμουνιστική διεθνιστική στρατηγική, σε μια εποχή που αυτό είναι εξαιρετικά αναγκαίο, ακριβώς για να ενισχυθεί ο άμεσος αγώνας ενάντια στην καπιταλιστική επίθεση.

Από την άλλη, συσκοτίζουν με απαράδεκτο τρόπο το γεγονός ότι ακόμη και η αντιμετώπιση των πιο άμεσων και ζωτικών αιτημάτων των εργαζομένων σήμερα, όπως για παράδειγμα αυτό της δουλειάς, προϋποθέτει ρήξη με τη λογική του κεφαλαίου και επομένως αναδεικνύεται το αδιέξοδο των διαχειριστικών εντός του συστήματος εναλλακτικών προτάσεων, όχι μόνο από τη σκοπιά των στρατηγικών συμφερόντων των εργαζομένων, αλλά και από αυτή της άμεσης επιβίωσής τους.

Ιδού η Ρόδος ιδού και το πήδημα

Συνεπώς τι κάνουμε;

Ενότητα στην υποταγή σε μια διαχειριστική πολιτική ή αλληλο-σφαγή με κυριαρχία των αστικών κομμάτων;

Από αυτό το αδιέξοδο δίλημμα, θα ξεφύγουμε μόνο αν σκεφτούμε αλλιώς: Με όρους ανατροπής της κυρίαρχης πολιτικής και όχι διαχείρισης. Με όρους ταξικής πάλης και λαϊκής αυτενέργειας και όχι ανάθεσης. Με όρους αναζήτησης μιας αντικαπιταλιστικής απάντησης, με κέντρο τα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα και όχι εκσυγχρονισμού και εξανθρωπισμού του καπιταλισμού ή εξημέρωσης της ΕΕ.

Συνεπώς, πρέπει να αλλάξει ο άξονας της συζήτησης. Και αυτό πρέπει να το επιχειρήσει συντεταγμένα και χωρίς ταλάντευση η αντικαπιταλιστική επαναστατική αριστερά.

Και επιτέλους: Την ίδια ώρα που περισσεύουν τα δακρύβρεκτα καλέσματα για εκλογικές ενότητες και κυβερνητικές στηρίξεις, βγαίνουν αγκάθια για μια χωρίς όρους και όρια σύμπραξη και κοινή δράση σε ένα μεγάλο μέτωπο ρήξης και ανατροπής μέσα στους μαζικούς κοινωνικούς αγώνες.

Αυτό δεν είναι μόνο μια πρόταση άλλης συνδικαλιστικής ή κινηματικής πρακτικής, αλλά και μια πρόταση πολιτικής συμπόρευσης των πιο διαφορετικών δυνάμεων στο ζωογόνο πεδίο της κοινωνικής δράσης.

Και εδώ ας τελειώνουμε με τα προσχήματα.

Κατά βάση η υπεράσπιση του λεγόμενου **“ελάχιστου”** προγράμματος κόντρα στο ..σεχταρισμό, απαιτεί την ενότητα στην πιο δεξιά γραμμή.

Η επίκληση του **“μέγιστου”** ή άρτιου προγράμματος συνήθως υποκρύπτει την άρνηση της κοινής δράσης.

Η αναζήτηση του **αναγκαίου** για τις περιστάσεις της ταξικής πάλης προγράμματος, θα είναι αποτελεσματική όταν κάθε πολιτικό και ιδεολογικό ρεύμα θα μπορεί να δοκιμάζει όλα τα δικά του όπλα.

Σε ένα αγώνα που θα κατανοείται αδιαπραγμάτευτα ως **κοινός** αν στρέφεται προς τον

ταξικό αντίπαλο.

Με μια πολιτική **αντιπαράθεση συντροφικού πολιτικού πολιτισμού**, που θα αποστρέφεται την αλληλοαπαξίωση καθώς και τα δάνεια των εκλογικών διλημμάτων που δίνονται ...άτοκα από το αστικό κομματικό σύστημα

aristeroblog.gr